

Arrest

nr. 86 565 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 30 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 1 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2012 met referentnummer REGUL X.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HERBOTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Volgens de onderstaande bestreden beslissing dient de verzoekende partij op 20 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 1 maart 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.10.2011 werd ingediend door :

*J., J.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: India
geboren te MANGUWAL NAWANSHARH op (...)1928
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat ze haar oude dag bij haar zoon wenst te slijten en dat haar zoon betrokkene al financieel in het verleden hielp. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat zij nog een dochter heeft in het land van herkomst. Betrokkene toont niet aan waarom zij niet bij haar dochter in India terecht kan om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

1.3 Op 5 maart 2012 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 2 maart 2012, dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing die in uitvoering van de eerste bestreden beslissing werd genomen, dat luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf verstreken sinds 20.10.2011.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Wat betreft de gevorderde nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing

2.1.1 In een enig middel voert de verzoekende partij aan dat er sprake zou zijn van een *“gebrekkige motivering”*. Zij duidt erop dat zij als hoogbejaarde, alleenstaande weduwe hulpbehoevend is en licht toe dat haar in India verblijvende dochter is gehuwd en deze volgens de plaatselijke gewoonte inwoont bij de familie van haar echtgenoot, doch deze schoonfamilie zelfs niet voor korte tijd in staat is de verzoekende partij op te vangen en bij hen op te nemen.

2.1.2 De verwerende partij legt geen nota neer en geen administratief dossier.

2.1.3. Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verwerende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *“De verwerende partij heeft geen administratief dossier overgelegd, zodat het voor de Raad onmogelijk is gemaakt een wettigheidscontrole op haar beslissing uit te oefenen. Gelet op het voorgaande past het de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij”*. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een nota of als een bijkomende mogelijkheid tot het neerleggen van een administratief dossier. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven het gebrek aan een nota hetzij onvolkomenheden van een nota, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 juni 2012 dient de verwerende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 augustus 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 juni 2012 opgenomen grond, stelt zij dat *in casu* de Raad zijn wettigheidscontrole wel kan uitoefenen op grond van de gegevens die blijken uit de bestreden beslissing, het verzoekschrift en eventuele stukken bij het verzoekschrift, gelet op de concrete middelen die worden aangevoerd in het verzoekschrift. Zij zet vervolgens concreet uiteen dat de verzoekende partij slechts een uiterst summier middel naar voor brengt met betrekking tot een *“gebrekkige motivering”*. Zij meent dat de Raad op grond van het middel en de bestreden beslissing kan oordelen. De verzoekende partij stelt dat het in India niet de gewoonte is dat een moeder bij haar gehuwde dochter zou verblijven en dat de moeder bij haar zoon in België wil blijven.

Met betrekking tot het ter terechtzitting van 9 augustus 2012 gevoerde betoog en de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, wijst de Raad op het volgende:

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij er in het kader van een *“gebrekkige motivering”* op duidt dat zij als hoogbejaarde, alleenstaande weduwe hulpbehoevend is en toelicht dat haar in India verblijvende dochter is gehuwd en deze volgens de plaatselijke gewoonte inwoont bij de familie van haar echtgenoot, doch deze schoonfamilie zelfs niet voor korte tijd in staat is de verzoekende partij op te vangen en bij hen op te nemen.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt hieromtrent het volgende: *“Uit het dossier van betrokkene blijkt dat zij nog een dochter heeft in het land van herkomst. Betrokkene toont niet aan waarom zij niet bij haar dochter in India terecht kan om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen”*.

Bij gebrek aan de door de verzoekende partij vermoedelijk op 20 oktober 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, is het de Raad evenwel niet gekend wat de verzoekende partij in haar aanvraag heeft voorgehouden, nu deze evenmin is toegevoegd aan het verzoekschrift. Tevens is niet geweten of de verzoekende partij voldoende elementen met betrekking tot de buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dan wel elementen betreffende haar dochter in India, aan de verwerende partij kenbaar heeft gemaakt. Deze aanvraag is noodzakelijk om het middel te onderzoeken. Zodoende is het voor de Raad onmogelijk na te gaan over welke feitelijke gegevens de overheid precies beschikte en of zij bij de beoordeling van de aanvraag deze feitelijke gegevens correct heeft beoordeeld en op grond ervan niet tot een onredelijk besluit is gekomen. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting doet hieraan geen afbreuk.

Bijkomend kan erop gewezen worden dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij alleenstaande weduwe is, waarbij zij verwijst naar een stuk dat zij bij haar verzoekschrift voegt, zijnde de overlijdensakte van haar echtgenoot, afgeleverd op 2 november 2011. Noch uit het verzoekschrift noch uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden of de verzoekende partij dit stuk van 2 november 2011 vóór het nemen van de bestreden beslissing op 1 maart 2012 aan de gemachtigde van de staatssecretaris heeft overgemaakt. Bij gebrek aan een administratief dossier is het voor de Raad aldus onmogelijk om na te gaan of dit al dan niet het geval is. De Raad benadrukt nogmaals dat, daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk maakt (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting doet ook aan dit gegeven geen afbreuk.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de eerste bestreden beslissing dient ingewilligd te worden.

2.2 Wat betreft de vordering tot schorsing gericht tegen de tweede bestreden beslissing

In casu dient de verzoekende partij op 30 maart 2012 een verzoekschrift in met de volgende titel: *“Beroep tot nietigverklaring – Vordering tot schorsing”*. Voorts stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift:

“1°-tekend bij deze beroep tot nietigverklaring aan tegen :

- *De beslissing dd.1.3.12 van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, aan verzoekster ter kennis gebracht op 5 maart 2012(...)*

2°-stelt bij deze een vordering tot schorsing in tegen het bevel dd.2 maart jl. en met kennisgeving op 5/3/2012 om het grondgebied te verlaten,(...)”

Artikel 39/82, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat *“Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.”*

Verder dient te worden gewezen op het eerste lid van de tweede paragraaf van voormeld artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, die het volgende leert:

“De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.”

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij niet in éénzelfde verzoekschrift - waarin zij *in casu* twee bestreden beslissingen aanduidt - enkel de afzonderlijke schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 maart 2012, zijnde de tweede bestreden beslissing, kan vorderen, zonder tevens de nietigverklaring van deze tweede bestreden beslissing te vorderen, is een vordering gericht tegen de tweede bestreden beslissing doelloos geworden. Immers wordt de tweede bestreden beslissing genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing. De eerste bestreden beslissing wordt vernietigd zodat de tweede bestreden beslissing niet kan worden uitgevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 1 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN